

ה' אייר תש"ח - הדורות הבאים ירקמו מסכת של אגדות מסביב ליום זה. הפכוהו תאריך בספר הלימודים. אולם לאותם 640 אלף בני הישוב העברי שחיו באותו יום ואת אותו יום. היה יום

אייר תש"ח

ה

יום ששי

ככל יום ארזי יום בו עלתה השמש כרגיל ושקעה כרגיל. יום מלא מאורעות ומעשים. ומעשיהם של אותם רבבות האנשים הגדולים והקטנים - המפקד בחדר מפקדתו, השר במוזיאון תל-אביב, הרופא ליד שולחן הניתוחים, החייל במכונית המשוריינת, ומעל לכל: העם השכול ליד קבר בנו-פרטים אלה מצטרפים לתמונה אחת גדולה, שכדאי לשמור אותה למען ההיסטוריה. התמונה של ה' אייר תש"ח - יום הכרזת המדינה כפי שהיה במציאות

למה הייה כק:

„לקחתי

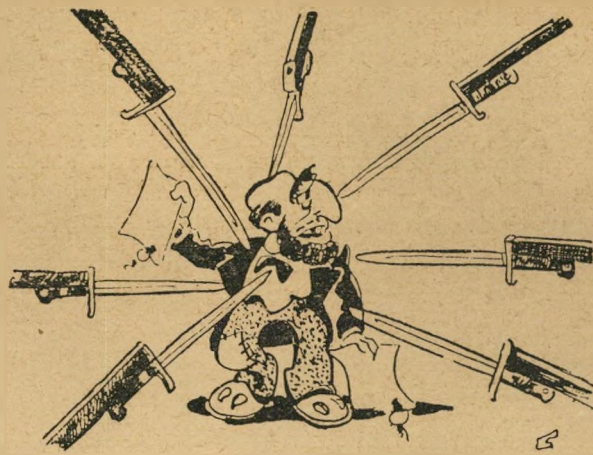
משוריינ

מהלגיון!

„יום לפני ההכרזה בא אלי כתב של עתון לונדוני במזרח התיכון, נזכר אלון יצחק (ה' זקן) לשעבר מ' שדה, לשעבר מ' קד חיל השריון. הוא אמר לי שברצונו לשאול אותי שאלה אחת פשוטה: האם אנחנו חושבים לנצח במלחמה הזאת, ואם כן, כיצד אנחנו חושבים לעשות את זה? אמרתי לו שאנחנו סומכים על שני דברים: חומר אנושי ואינדיבידואלי של מפקדים. „ונשק?" דיא הוסיף לשאול, „כיצד אפי שר לעמוד נגד צבא סדיר בידים ריקות?" אמרתי לו: נשיג נשק אצל ה' אויב. הוא הצטחק באי רנויה והלך לו. למחרת לקחתי את המשורייני הראשון מהלגיון הירדני ומשה דיין פרץ ללוד ורמלה עם המשורייני. עליו רכב אחד מאנשי שלמד לירות מהתותח באמצע סערת הקרב.

ביום ההכרזה הייתי עסוק באירגון השריון הדל של החטיבה. יכולתי להגיע למוזיאון למעמד, אך לא התאמצתי במיוחד. היחידה שלי עניינה אותי יותר. אני זוכר, כי אשר ישבנו בחדר הגדול במחנה אי-שם ושוחחנו בענייני הפיקוד כשלתע התפרץ מישוה ובישר שהכרזת המדינה נתקיימה. מה הרגשנו בטוב, אך לא יכולנו לינוח את מה שעשינו ולעשות יותר מאשר סתם להרגיש בטוב. בכל זאת היה צורך להגיב להכרזה במשהו חגיגי. מישוה אירגן כמה בקבוקי קוניאק, הכניס לחדר ספלים ואנחנו לגמנו מן האלכוהול ו' הרגשנו מצוייני.

ביום ההוא אמרו הערבים:

„מדינת ישראל קמה!"

„התשובה הערבית!"

« امر مجلس الأمن بوقف القتال »
الجهوني — أف أف أزي .. هو أنا أقر أف !
„כך נסדק את הציונים!"

[تعارض حمله الاسم المتحدة في الحساب
قوات الصهيونيين ال قواعدها قبل المدينة]

— يظهر أن « الحلب » من حايض إلا بالطريقة دي !

„אין דרך אחרת!"